

Trái tim đàn bà

■ SAO MAI PHẠM

Cảm tờ giấy kết luận của bác sĩ, An Nhiên lão đảo, xây xẩm cả mặt mày. Chị không dám ghé mắt đọc những con chữ li ti, xin xít như những con chấy bò lổn nhồn trên tờ giấy nữa. Mọi sự thế là đã rõ ràng. Nguyên nhân của những đau đớn bên vú trái thế là đã được nói ra. Họ nói thời gian của chị chỉ còn 3 năm. Không thể hơn được nữa...

Không thể nhớ mình đã về nhà bằng cách nào, An Nhiên nằm vật ra giường. Tự nhủ lòng là phải mạnh mẽ mà những giọt nước mắt cứ tràn ra khiến khuôn mặt người đàn bà dẫu đã ở độ tuổi trung niên nhưng vẫn còn những nét thanh tú, hấp dẫn thấm đẫm nước. An Nhiên chậm chậm uể oải đưa mắt nhìn căn phòng trống trải. Cả ngôi nhà trống hươ trống hoác, tịnh không một tiếng động. Mọi ngày sự trống vắng bởi thiếu những âm thanh, không khí gia đình như thế này khiến chị buồn và tủi thân lắm. Ấy vậy mà hôm nay chị lại thấy thế là may cho mình. Đứa lớn đã trụ lại được ở một thành phố được tiếng là dễ sống dễ mà lập nghiệp. Đứa bé cũng đã có công ăn việc làm ở thành phố quê hương của đứa bạn gái nó, rồi hai đứa xây tổ ấm ở đó. Cũng may là hôm nay chồng chị giờ này đang bù khú cùng bạn bè để chị được một mình

đối diện với những đau đớn của riêng chị.

Đưa mắt về phía tấm ảnh đặt ở trên chiếc tủ nhỏ ngay sát đầu giường, chị hồ hững như nhìn một cặp đôi xa lạ nào đấy. Trong ảnh là một phụ nữ trẻ xinh đẹp, tươi rói ngả đầu lên vai người đàn ông của mình. Trái ngược với vợ, người đàn ông ngồi cứng đờ như chịu trận, môi hơi mím lại, ánh mắt guồm guồm như có ở đó một câu hỏi khó chịu: "Chụp xong chưa? Nhanh lên! Lúc nào cũng hơn hơn...hơn hơn..."

An Nhiên thở dài. Ẩn trong tiếng thở nặng nhọc dứt quãng là sự ngao ngán, chán chường không giấu giếm. Bao nhiêu năm rồi mà vẫn phải gồng mình chịu đựng nhau như thế. Đâu phải chỉ có cái người đang guồm guồm miễn cưỡng ra mặt kia mới là người duy nhất phải chịu đựng. Cả cái người trông thì tươi như hoa, mềm mại không kém gì một dải lụa đào, ngọt ngào như mật kia cũng đang chịu đựng không kém. Không những thế, người đàn bà ấy vừa chịu đựng, vừa phải diễn vai người đàn bà hạnh phúc.

Tự nhiên An Nhiên thấy rõ rồi. Đó không chỉ đơn thuần là một sự mệt mỏi, đau đớn về thể xác. Đó là sự rửa tan, là tả

rụng xuống của từng vụn nhỏ của những gì thuộc phần hồn vốn không ai nhìn thấy cũng như nắm bắt được.

Bỗng nhiên chị thấy tiếc đời. Chưa bao giờ chị thấy tiếc cho cái sự thật phũ phàng rằng dường như là mình chưa hề sống như chính khoảnh khắc chỉ có một mình này. Ngoái nhìn lại, hóa ra chưa một tích tắc nào chị được sống cho riêng mình cả. Bé thì phải nhất nhất vâng lời cha mẹ thấy cô; lớn đi làm thì phải theo ý sếp, theo kế hoạch của cơ quan, theo chuẩn này chuẩn nọ của các loại tổ chức và đoàn thể. Lấy chồng thì đương nhiên phải theo lễ thói nhà chồng. Cứ chồng bảo gì cũng nhất nhất nghe theo, nếu không gia đình xào xáo, các con sẽ khổ... Cứ như vậy cho đến hôm nay. Tiếng là sống cuộc đời của một con người, lại là một con người hạnh phúc theo chuẩn mực của số đông, mà chị lại chưa một giây một phút nào được là mình. Chị thấy tiếc và thấy tự thương mình vì điều đó.

Suốt một tuần tiếp theo, An Nhiên liên tiếp "bồi" cho chồng mình những thông tin chưa bao giờ được thông báo, bàn bạc với chồng những vấn đề chưa bao giờ được đưa ra bàn bạc. Và cuối cùng thì... trước ý nguyện của

một người sắp bước chân vào cõi khác, chồng chị lặng người chấp nhận. Ấy là chị sẽ rời ngôi nhà này, đi sống ở một nơi nào đó không có anh để chị được sống cho mình, cho riêng một mình chị mà thôi.

Chị cũng báo cho các con mọi việc mà chị gọi là "một sự xáo trộn nho nhỏ" bằng một giọng nói bình thản đến lạ lùng. Chị nói nếu đúng chính xác là chị chỉ còn có ba năm, thì chị chỉ có nguyện vọng có chồng và các con trong tim mình thôi còn thực tế chị xin phép từ bỏ bốn phận làm vợ làm mẹ. Chị muốn sống theo thời khóa biểu của chị. Đọc những quyển sách chị chưa kịp đọc. Ăn những món ăn với những đồ gia giảm theo ý chị. Vẽ với một vài bức tranh phong cảnh nếu chị có hứng thú rồi hỏi han nựng nịu những đứa bé con xinh xắn tình cờ gặp trên đường, băng bó chân cho con chó con mèo khi chúng bị thương... Chị chỉ ước ao được sống như thế chứ không phải chị muốn dứt tình với chồng để chạy theo một cuộc tình mới. Với một người đàn bà như chị, tiếng gọi của tình yêu đầy dục tính chưa bao giờ mãnh liệt bằng khao khát được là chính mình. Chị muốn tận dụng cơ hội cuối cùng của đời mình để sống cho mình và vì mình. Chính vì thế, bệnh tật đối với chị lại là một cơ may. Nếu không bị bệnh không biết đến bao giờ chị mới dứt ra khỏi những bốn phận bất tận của một người vợ, người mẹ cũng như bốn phận của một con người xã hội.

An Nhiên nở một nụ cười héo hắt với người đàn ông đã là chồng chị trong mấy chục năm trời. Chị nhẹ nhàng thanh thản bước ra khỏi cánh cửa gia đình, không muốn chất lên vai chồng mình cái ách phải chăm sóc một bệnh nhân ung thư chỉ còn ba năm trên cõi đời. Chị bình thản chúc anh hạnh phúc nếu như anh có được một người đàn bà khác. Đối với chị lúc này không có hờn ghen trách móc. Trong chị không có mây may một gợn buồn. Chị thanh thản thu xếp cuộc đời mình để chồng và con không phải bận tâm lo lắng gì nhiều. Chị đi. Trong túi còn một ít tiền. Một thẻ bảo hiểm y tế. Một quyển sổ

nhỏ để ghi chép và một cái điện thoại. Hành trang về cõi hư vô của một người đàn bà đã từng là mẹ, là vợ chỉ có vậy!

Chị thuê một căn hộ tại một Chung cư ở trung tâm thành phố. Để kiếm tiền chữa bệnh, chị nhận dạy vẽ; nhận vá may thuê thùa; nhận dạy nấu ăn các món Á-Âu cho những ai thích nấu ăn... Để mưu sinh và cũng là để không còn thời gian buồn bã lo lắng, chị lao vào công việc. May làm sao cái vẽ ngoài lương thiện của chị đã khiến nhiều người trong Chung cư tìm đến với chị để học làm cái loại bánh trái cũng như nấu được các loại chè của đủ các vùng miền. Rồi cũng có bà mẹ gửi con gái cho chị dạy những bài học đầu tiên về đường kim mũi chỉ. Chị làm mọi việc trong khả năng và sức khỏe của mình. Là bệnh nhân, chị muốn gieo những hạt mầm lương thiện cho bất cứ ai.

Chị cảm ơn Chúa đã không quá khắt khe với chị nên chị đã gặp họ-những công dân ở một Chung cư tử tế.

Đời cho chị những bù trừ ở những lúc chị không ngờ đến nhất. Sau những đòn đau vì bệnh tật hành hạ. Sau những bận bịu vì mưu sinh chị được sống là chính mình. Chị được nghe bản nhạc mình ưa thích mà không sợ chồng chị nhăn mặt khó chịu. Vợ chồng chị vốn vậy. Anh thích cái chị ghét cay ghét đắng là rượu say lẻ nhè. Còn anh thì không ưa ra mặt cái thói vừa nghe nhạc mơ màng vừa đọc sách của chị. Anh nói anh ghét cái thói mơ mộng hão huyền. Đời có bao nhiêu thứ hay ho không mê mải đắm chìm lại đắm chìm vào những cái phù du.

Từ khi có chồng có con, giá vẽ của chị xếp xó vì chồng chị cũng ghét vẽ với không ra tiền ra bạc. Chị xếp lại giá vẽ, đồng thời cũng cam chịu xếp lại những khát khao được trải những buồn vui của mình qua những sắc màu. Chị âm thầm sống vì chồng vì con. Chị quên mình đến độ khi chỉ còn ba năm cuối cùng chị mới được bỏ mùi tàu vào bát xáo măng bởi chồng chị ghét nhất mùi loại gia vị này.

Thêm một năm nữa trôi đi. Chồng và

các con chị vẫn có thể đến thăm chị bất khi nào họ muốn. Chị vẫn liên lạc với chồng với con bằng cái điện thoại rẻ tiền của mình. Chị vẫn gầy gò xanh xao yếu ớt. Nhưng lạ làm sao, trong ánh mắt chị lại ánh lên những lấp lánh của niềm vui và sự thanh thản mãn nguyện. Chị ăn không nhiều, nhưng ăn được món mà chị thích. Chị ngủ cũng không nhiều nhưng chị được thiếp ngủ trong tiếng nhạc mà chị được thoải mái lựa chọn. Mất chị không còn tình huống để đọc sách được lâu, nhưng chị xếp ở xung quanh mình một vài quyển sách chị vẫn ao ước có... Tất cả những điều tưởng như rất đối bình thường, thậm chí rất đối vụn vặt không đáng kể ấy lại là điều bấy lâu nay chị ao ước. Đời một người đàn bà không có chỗ cho những ước muốn nho nhỏ dành cho chính mình. Đời của chị đúng là như thế. Nhưng bây giờ thì chị đang sống khác. Trên giá vẽ, bức tranh tĩnh vật đang vẽ dở. Kế hoạch dạy con bé học lớp 8 ở tầng 11 đã thực hiện được một phần-con bé đã biết kiên nhẫn ngồi "dùi" cái kim khâu, điều tưởng như không thể dạy được trong suốt năm buổi học đầu tiên.

Chị cũng vui vì bác sĩ nói cơ thể của chị đã đáp ứng thuốc. Đau đầu đỡ nhưng đã le lói hy vọng.

Chị bấm nút để lấy thang máy đi xuống. Nghĩ đến những điều mình đã làm được, trong mắt chị bỗng ánh lên những tia cười ảm áp.

Một người đàn ông ở trong thang máy, trong một khoảnh khắc thật đặc biệt đã nhìn thấy nụ cười bằng mắt chột làm cho khuôn mặt chị trở nên hồng hào tươi tắn một cách lạ thường.

Anh cất giọng thật ấm làm quen với chị:

- Chào chị! Trông chị thật đẹp!

Chị mỉm cười đáp lại. Đã lâu lắm. Để đã mấy chục năm rồi chị mới nhớ ra là trong lồng ngực mình có một trái tim đàn bà!

...